

# Jiří Weigl: Česká vláda kapitulovala před nátlakem a umožnila migraci, i když to drtivá většina společnosti odmítá (Rozhovor)

- CZ24 News | 9. října 2023

**ČESKO:** Sametový sen o svobodné prosperující společnosti se nám po třiatřiceti letech rozplývá před očima. Stali jsme se součástí Evropské unie a NATO, ale to Německo ne a ne dohnat. Životní úroveň najednou nejen neroste, ale prudce klesá, ekonomika vázne, a svoboda je zhusta okrajována jako sálám před datem spotřeby. Na mysl se dere otázka: Kde jen soudruzi zase udělali chybu? S naším hostem, Jiřím Weiglem, ředitelem Institutu Václava Klause, jsme se předchozí části rozhovoru bavili o tom, jak se Západ proměnil, a nastoupil sebevražedný kurs, který je o to horší, že nemá ve světě programovou, či ideologickou protiváhu. A Česká republika se opět stala povolným přívěškem nadnárodního impéria, které vymýšlí a diktuje politiky jako je Green Deal, nebo otevření stavidel nelegální migrace do Evropy.

**Martina:** Zapadá vám do toho strategie posledních měsíců, či spíše let? Protože, řekněme, že do covidu, od roku 2015, 2016 toto téma migrace, nelegální migrace z Afriky a Blízkého východu, cloumalo celou Evropou, a pak najednou umlklo. A musím říct, že mnoho lidí kolem mne má dojem, že je všechno v pořádku, protože se nepídí a protože si třeba nepřečetli, že na přelomu jara a léta zveřejnila evropská agentura Frontex, že v letošním roce stoupla migrace jen z Afriky o 300 procent. Ale my o tom nemluvíme, nediskutuje se o tom, politici, odborníci i většina médií mlčí. Je to proto, abychom se zbytečně neznepokojovali, nebo pro to, aby si, řekněme, mohli tiše, bez nějakých zbytečných diskusí uskutečňovat své plány?

**Jiří Weigl:** Nemluvit o problémech, a nevést diskusi je jedna z oblíbených metod, jak docilovat takových společenských změn, které by jinak neprošly, které by budily odpor, které by vzbuzovaly kontroverze. Takže to je jenom přirozené. Také omezovat to na ilegální migraci je, myslím, past, protože pro ty, kteří vyznávají potřebu organizovat, nebo akceptovat kolonizaci Evropy masovými migranty, je ideální stav legální migrace. Nelegálně je to, co se děje, ale oni by rádi, aby migranti byli plně legální, a proto jsou zde neustále koncepty, jak urychlit jednání o azylu.

My jsme s Václavem Klausem v roce 2015 napsali knihu Stěhování národů, kde jsme velmi podrobně rozebírali rozdíl mezi masovou a individuální migrací, která je přirozená, vždy existovala, je obohacením přijímající země. Kdežto masová migrace vlastně znamená, že přicházejí davy lidí, kteří se nechtějí asimilovat, ale chtějí pokračovat ve svém způsobu života, pouze na jiném teritoriu, a v jiných materiálních podmínkách. To se děje v západní Evropě. To vidíme ve Francii, v Německu, v Itálii, ve Švédsku. Takže stále znovu vidíme snahy migraci zlegalizovat, co nejsnáze z migrantů učinit legální rezidenty evropských zemí, umožnit jim volný pohyb po Evropě, dostat je z jejich tradičních destinací jako je západní Evropa, Německo, Francie, Británie, a dostat je do východní Evropy.

**Martina:** Ale kdo? My už jsme tady několikrát použili takové to ONI, ONI mlčí, ONI to povolí. Mimochodem ještě zmíním, že podle unijní pohraniční agentury Frontex počet nelegálních vstupů na území Evropské unie je nejvyšší od roku 2009, takže to není zanedbatelný problém. Ale znovu vrátím k tomu ONI – ale už se k tomu vyjadřoval i Karel Čapek – kdo jsou v tomto případě ONI, kdož mlčí, a umožňují tím pádem toto nevladatelné migrační hnutí, které se nakonec může obrátit nejenom

proti hostitelským zemím, ale i proti, řekněme, migrantům, a mnohdy i potřebným migrantům? Kdo jsou to ONI?

**Jiří Weigl:** To jsou dnes prakticky všechny tradiční politické strany v západní Evropě, které přijaly tento koncept. To se stalo univerzální součástí politických programů stran odprava doleva, to znamená stejně, jako zelená ideologie, kdy zelení nejsou jenom strana Zelených, nebo Piráti, ale zelení jsou sociální demokraté, křesťanští demokraté. Prostě tato ideologie prošla napříč všemi stranami, stala se nepominutelným kánonem, a kdo dneska v tom politickém spektru, které je etablováno v západní Evropě, nevyznává tento kánon, kdo by se postavil otevřeně a rozhodně proti masové migraci, proti boji s klimatickou změnou, nebo něčemu podobnému, těmto highlightům, těmhle hlavním sloganům této proměny světa, která probíhá, tak je označen za extrémistu, dostane ultrakonzervativní, fašistickou, a nevím jakou nálepkou, všechno si dovedeme představit, a je vyloučen, je izolován na politické scéně. Možná někde není povolen, je zakázán, onálepkován jako rasista. A všechno toto očerňování je použito k tomu, aby byl jakýkoli odpor znevěrohodněn, diskreditován, znemožněn, takže prakticky není možné se tomu v dnešních poměrech, hovoříme o Evropské unii, vůbec vážně postavit.

### **Podpis migračního paktu znamená, že jsme akceptovali systém kvót, protože třicet tisíc migrantů je kvóta**

**Martina:** Maďarsko to udělalo, udělalo to i Polsko, které v červnu nepodepsalo takzvanou evropskou migrační dohodu. S Maďarskem má Evropa tak nějak jasno, s Polskem to bude mít trochu složité, protože někde se jim zdá, že se chová příkladně, někde jim zase jejich kruhy ruší. Za nás tuto migrační dohodu podepsal ministr Rakušan, a Česko se v ní zavázalo, že v případě silných, nebo rychlých migračních toků se bude podílet na přijetí nejméně 30 000 migrantů ročně, nebo na platbě minimálně 600 milionů eur ročně. Při současném kurzu je to tedy víc než 14 miliard korun. Co si myslíte o této dohodě obecně, a o tom, že jsme se stali její součástí?

**Jiří Weigl:** Tato dohoda v podstatě znamená, že jsme akceptovali systém kvót, protože těch 30 000 migrantů, to je kvóta, a teď je jedno, jestli hovoříme o penězích, nebo o lidech. Prakticky všechny evropské země bojují s rozvratem veřejných financí, u nás je to téma číslo jedna – čili představme si, že v téhle situaci by vláda měla vyplácet tyto sumy a jejich násobky jako odpustek za to, že si sem nepřipustí usazení desetitisíců lidí z naprosto jiných civilizačních okruhů. To asi není realistická vize.

**Martina:** Ale Rakušan nás neustále ujišťuje, že se v žádném případě nemůže stát, že bychom část migrantů museli přijmout. Tady se ztrácím.

**Jiří Weigl:** Tak pan Rakušan si může říkat, co chce. On to podepsal, vláda, zdá se, o tom nejednala, nebo jednala – to nám nebylo nikdy jasně zodpovězeno, jaký měl vlastně mandát, jak se k tomu vláda postavila. Ale to není podstatné.

**Martina:** Promiňte, že vás opět přerušuji, ale mně přijde podstatné, že o tak zásadní věci možná nejednala vláda, ale rozhodně se nikdo neptal občanů. Toto bylo uzavřeno bez souhlasu lidí, bez jakéhokoli referenda, veřejné diskuse, nebo alespoň televizních debat. Prostě jsme se to dozvěděli – hotová věc.

**Jiří Weigl:** Ale takhle tato vláda postupuje stále. Copak byla nějaká debata k zákazu spalovacích motorů? Copak někdy někdo vážně ve vnitropolitické debatě klíčová témata, která tady budou ovlivňovat život na dlouhá desetiletí, dopředu nastolil? To je přeci běžný styl, jakým se u nás politika provádí. Tato vláda prostě kapitulovala.

## **Česká vláda kapitulovala před nátlakem na umožnění masové migrace, a její rozšíření po celém území EU, přestože to drtivá většina společnosti odmítá**

**Martina:** Před kým?

**Jiří Weigl:** Kapitulovala před nátlakem na umožnění masové migrace, rozšíření masové migrace po celém území Evropské unie. Prostě kapitulovala na české národní zájmy, přestože věděla, že drtivá většina společnosti odmítá, abychom u nás následovali vzor Francie, Německa a Holandska, kde vznikly paralelní společnosti z nepřizpůsobivých cizinců, kde je vlastně dneska nejasné, jak bude společnost dále existovat, jak bude fungovat, jak se propojí, či nepropojí s domácí, tradiční evropskou společností. Je přeci dobře známé, že toto je u nás veřejností jednoznačně odmítané, a vláda to prostě přijme. Zrovna tak, jako české předsednictví hlavně stálo o Evropskou unii, hlavně stálo o to, aby bylo pochváleno za to, že se mu podařilo dosáhnout úspěchu i u takových dohod, které byly proti zájmům České republiky, viz fosilní paliva a spalovací motory. Takže tady je běžný standard to, o čem jsem hovořil na počátku, že česká politika stojí pouze o pochvalu mocných, a národní zájmy, a jejich obrana tady nikomu vážně nepřijde na mysl.

**Martina:** Pane Jiří Weigle, máte nějakou teorii a vysvětlení pro to, že v případě podepsání migrační dohody Evropské unie, jak se stalo, se vývoj našich veřejných financí stává závislejší na těžce predikovatelném vývoji politické, ekonomické situace v Africe, na Blízkém východě, ale vlastně i sousedních zemí, které jste zmiňoval, třeba Německa, potažmo Francie? Chápete, jak je možné, že občané to stále neřeší? Že občané přijímají, že nebudou spalovací motory, přijímají ceny energií, přijímají rozhodnutí, na která si nemohou ani sáhnout, kromě toho, že jdou jednou za několik let volit?

**Jiří Weigl:** Myslím, že občané jsou stále ukolébáni tím, že životní standard našeho průměrného občana je relativně vysoký. A lidé věří, nezajímají se do hloubky o politické teorie, nechtou projevy politiků ve světě, nezajímají se o to, co se projednává na Davoském fóru, a na setkání nemocnějších tohoto světa. Pořád věří, pořád jsou trochu naivními optimisty, kteří si nedokážou připustit, že by cesta, na kterou jsme sešli, mohla vést skutečně až do hořkých konců.

**Masová migrace vede k rozkladu společnosti. Ve Francii jsou miliony lidí, kteří vyznávají zcela jiné hodnoty, nenávidí zemi, ve které žijí, útočí na bezpečnostní složky a chovají se agresivně.**

**Martina:** Jak by tyto hořké konce vypadaly? Co hrozí Evropě, pokud nezačne jednat, řekněme, více pragmaticky, abych použila eufemismus?

**Jiří Weigl:** Hořké konce budou to, že jednak dojde k rozkladu společností, to jsme už mohli vidět, Francie je na hraně toho, že jsou tam milióny lidí, kteří zemi, ve které se narodili, ve které žijí, nenávidí, a útočí na instituce republiky, útočí na její bezpečnostní složky, necítí žádnou solidaritu se svými francouzskými spoluobčany, mají tendenci se chovat vůči svým spoluobčanům agresivně, a vyznávají naprosto jiné hodnoty a jiné směřování společnosti, než to, které ještě dosud většina chce zachovat. To je jedno nebezpečí. Druhé nebezpečí je ekonomické, které znamená, že se Evropa svými klimatickými cíli vyřazuje z konkurence ve světové ekonomice, že tady probíhá masivní deindustrializace, že tady nebude možné řadu výrob vůbec provozovat, protože si je buď sami zakážeme, nebo je tak znevýhodníme, že i evropské firmy je přesunou do zahraničí za oceán, do Asie, do Ameriky.

**Martina:** To se děje.

**Jiří Weigl:** To se děje ve velkém v Německu, to se děje všude. A to bude mít samozřejmě dopady na životní úroveň, na zaměstnanost, na vývoj veřejných financí, na sociální oblast a tak dále. Čili, to je reálná budoucnost, která nám hrozí, a nikdo ji vážně neřeší. Politická demokracie tak, jak u nás funguje, bohužel znamená, že politici, aktivní politici, mají velmi krátké časové horizonty. Zajímají je věci od voleb do voleb, to znamená čtyřleté horizonty maximum, a co bude po nás, to je potopa. Já potřebuju uspět dneska, potřebuju uspět na tomhle summitu o migraci, aby mě tam pochválili kolegové, jak jsem pěkně spolupracoval, a to se mi zase projeví pozitivně někde jinde – a co bude za čtyři roky, jaké budou dopady, to ať si vyřeší někdo jiný, protože já vím, že už v téhle funkci nebudu. Tohle je jedna z velkých slabin, a neodpovědnost, kolektivní neodpovědnost politiky na téměř všech úrovních, je zničující, a znemožňuje to dlouhodobé koncepční vládnutí.

**Náš zákon o státní službě je nesmyslný. Každá vláda, která by přišla s nejlepšími ambicemi, narazí na zděnou strukturu, která je k jakýmkoliv změnám a snahám nepřátelská.**

**Martina:** Pane Jiří Weigle, já teď zdánlivě odbočím, ale letos jsem si – když byly přijímací zkoušky na střední školy, gymnázia a na učňovské obory, a nastala kolapsová situace – uvědomila, že děláme jednou za čas informační striptýz u sčítání lidu, které by mělo vést k tomu, abychom věděli, že v určitých létech, nebo obdobích, budou velmi silné ročníky, a abychom to mohli dopředu nějakým způsobem přizpůsobit, zařídit, připravit se. A letos jsme najednou všichni stáli, a hrozně se divili, že je převis desítek tisíc dětí, které neměly vůbec jak začít svou novou budoucnost. A řešilo se to tak, že se na střední udělaly přijímačky těžší než na vysoké. A proč o tom hovořím? Protože jsem si říkala: Jak můžeme ještě věřit, že stát, který nezvládá sám sebe, který nezvládá začlenit své vlastní děti do života této země, si můžeme myslet, že zvládneme neomezenou migraci? Jak si můžeme myslet, že můžeme podepisovat povinnou solidaritu, a tak dále? Řekněte mi, z čeho pramení tato hypnóza, protože to už musí každý jeden člověk, každý rodič, vidět?

**Jiří Weigl:** Proč stát funguje tak, jak funguje, nezodpovědně a nekompetentně v mnoha oblastech, není překvapivé. Podívejte se, my tady máme s velkou slávou přijatý, a v podstatě vnucený zákon o státní službě, který vlastně dává státním úředníkům na ministerstvech, definitivu, a jsou v podstatě nevyhoditelní. Nejsou dobře placeni, ale za to jsou nevyvoditelní, což je ta nejhorší možná kombinace. Zaprvé tito lidé nejsou motivováni, a nejsou podrobitelní nějakému tlaku na zlepšení jejich práce, jejich výkonu.

**Martina:** Za covidu na tom nebyli špatně, i když jsou možná špatně placení.

**Jiří Weigl:** A nejsou. Čili, oni odolají jakémukoliv pokusu o změnu, o provětrání atmosféry zatuchlých stereotypů, které se tam vyvinuly. Čili zákon o státní službě je naprostý nesmysl, a každá vláda, každý ministr, který by přišel s nejlepšími ambicemi, narazí na to, že zdědí strukturu, která je v podstatě jakýmkoliv změnám, a jakýmkoliv snahám o cokoliv, nepřátelská. To je jedna věc. To je státní administrativa, která má spousty nevýhod, a toto myslím, je jedna z nejmarkantnějších.

A potom se bavme o politice jako takové. Vezměme si, co to jsou naše politické strany, jaké to jsou organismy, které mají pár tisíc, někdy ani možná to ne, členů – ty největší jsou deset tisíc členů, a tak dále. To jsou marginální skupinky, ze kterých se rekrutují politické špičky, a to znamená, že tento výběr je nesmírně omezený. A tato diskreditace politiky, stranické politiky, znamená, že se veřejnost odtáhla od politického stranictví, protože politické strany a hnutí, a toto všechno, jsou vlastně spíše projekty než skutečné politické strany, a nabídka osobností, které generují, tomu odpovídá. Čili, nemusíme chodit daleko. Stačí – ani je nemusíme jmenovat – se podívat na to, jací lidé se v posledních letech vystřídali na exponovaných místech, jakou měli kvalifikaci, jakou měli zkušenost a schopnosti, co kdy prokázali před tím, než usedli do ústavních funkcí. Takže není divu, že poměry

ve státě vypadají tak, jak vypadají.

**Martina:** Pravdou je, že po sobě jdoucí ministry zdravotnictví za poslední tři roky bych možná nezvládla vyjmenovat. Dřív mi to šlo.

**Jiří Weigl:** Vláda, ve které nesedí žádný ekonom, to je také docela unikátní situace.

ZDROJ: Radio Universum